

Kun raja tulee vastaan

Julkaistu 25.11.2019

Kaikkihan alkoi jo silloin, kun olin noin 18-vuotias. Työskentelin baareissa ja työpäivien jälkeen lähes poikkeuksetta lähdimme työkavereiden kanssa bailaamaan. Olutta ja paukkuja virtasi, naisia riitti, eikä sekoiluilutakaan välttytty. Hauskaahan oli, mutta oli myös morkkiksia.

Nyt 25 vuotta myöhemmin sama meno on vaan jatkunut ja pahentunut, pois lukien naiset (kukapa fiksu nainen lähtisi känniäälion matkaan, jonka puhe sammaltaa ja askel heittää) ja paukutkin vaihtuivat jo vuosia sitten vain bisseen. Väkeviä otan hyvin harvoin, mutta juomatyylini on kuitenkin erittäin humalahakuinen. Morkkiksetkin ja mokat unohtuvat, kun seuraava nousu on päällä.

Mitä määriin tulee, niin noin 300 tölkkiä olutta joka kuukausi, eli keskimäärin 10 tlk/pvä, myös työpäivisin. Tipattomia päiviähän minulla ei vuodessa montaa ole ja jos autolla pitää lähteä ajamaan seuraavana päivänä, lasken hyvin tarkkaan, milloin on nollat. "Täsmäkännit" on tuolloin kova sana, koska olutta pitää saada. Uskokaa tai älkää, mutta olen myös juossut useita maratoneja. Kun on hieman rääkännyt itseään ja käynyt treenaamassa, on hyvä tekosyy ottaa taas. Onhan siinä samalla näyttäneet naapureille ja muille sen "kunniallisen" puolen itsestään.

Tuossa hieman taustatietoa.

Tämän kevään, kesän ja syksyn aikanahan homma alkoi luisumaan todella pahasti käsistä. Töissä sai tehdä todella pitkiä päiviä, 12-14 tuntia koko ajan. Pomokin hengitti niskassa milloin milläkin ylimääräisellä asialla. Tuota painettahan sitten piti helpottaa; kuinkas muuten kuin mukavalla kannilla aina töiden jälkeen. Seuraavana aamuna sitten töihin enemmän tai vähemmän työkuutoisena. Loppukesästä se alkoi liukua myös siihen, että olutta piti saada keskellä päivääkin. Onneksi sitä oli hyvä peittelemään, vaikkakin kaikki kulissit jossain kohtaa romahtaa ja osa työkavereista kyllä todellakin näki, mitä oikein touhuan, mutta alallani tuo on valitettavasti jossain määrin hyväksyttävää (toisaalta hyvä niin, sillä minulla edelleen on työpaikka).

Mitä pidemmälle kesä meni, sen enemmän korventi lähteä töihin. Ei enää palautunut vapailla, sillä nekin menivät kaljoittelussa lähes aamusta iltaan. Koko ajan oli vain enemmän tai vähemmän ärtynyt ja väsynyt. Pienistä kotitöistäkään ei tullut mitään; oman kämpän imurointiakin sai suunnitella yli puoliviikkoa. Siitähän se loppuun palaminen alkoi. Kynttilän polttaminen molemmista päistä ei todellakaan toimi.

Jossain kohtaaahan se raja tulee vastaan. Itselläni se tuli ulkomaan matkalla, jonne lähdin suoraan kahden viikon työputken jälkeen todella väsyneenä. Tällä reissulla oli mukana useampia henkilöitä, osa minulle tuntemattomia, osa tuttuja ja matkan aikanahan olimme hyvin tiiviisti tekemisissä toistemme kanssa. Mutta sehän ei minun tissuttelua oikeastaan haitannut; aamupäivät selvin päin, mutta iltapäivällä olutta alkoikin jo kuluu; illalla enemmän tai vähemmän kannissa. Loppulomasta minulla sitten meni ns. vati nurin, kun olimme syömässä. Laskua sai odottaa ja kävin sitä monta kertaa kyselemässä. Lähellä oli juoksusafkat. Kun tarjoilija vihdon tuli, annoin hänen kuulla todella törkeällä tavalla kunniansa. Ymmärrettävästi matkaseurueeni ei ollut kovin ilahtunut käytöksestäni.

No minullahan biletyks jatkui sitten aikaisin seuraavaan aamuun. Seura vaan vaihtui. Muistikuvia on harvakseltaan. Yksi niistä on, että olin todella lähellä pudota mereen. Sain oikeasti kamppailla siinä kannissa, että pysyin kuivana. Seuraava muistikuva on, kun kuvittelin täysin olemattomia asioita ja sekoilin itsekseni. Tämä säikäytti.

Kun sitten aamulla heräsin, muut olivat jo lähdössä seuraavaan kohteeseen. Itsehän kieltäydyin lähtemästä mukaan ja jäin majapaikkaan miettimään syntyjä syviä. Purskahdin kirjaimellisesti itkuun, sillä siinä kohtaa tajusin, että nyt raja on omalta osalta ylitetty ja näin ei voi jatkua. Oli todella vaikeaa pyytää muulta seurueelta anteeksi sekoiluani.

Kotiin päästyäni otin sitten ensimmäisenä yhteyttä työterveyteen. Pelkäsin todella paljon, että minnehän laitokseen sitä minut laitetaan ja mitä seuraa, jos rehellisesti kerron asioista; työuupumuksesta ja alkoholin käytöstäni. Onneksi lääkäri on todella hyvä ja ymmärtäväinen. Siitä asiat sitten rupesivatkin purkautumaan. Sain lääkityksen (SELINCRO) ja keskusteluapua.

Oluen määräkin alkoi tuon lääkityksen ja keskustelujen ansiosta putoamaan ja reilusti (tajusin monia asioita itsestäni lisää). Ensimmäisellä viikolla olutta vielä kului, mutta todella vähän. Toinen viikkokin meni ja oluen määrä vielä puolittui

ensimmäisestä viikosta. Oluettomia päiviäkin mahtui jo tuohon. Siitä eteenpäin olenkin ollut lähes ilman olutta ja elämä sekä työt maistuvat jälleen.

Ystävien ja kavereidenkin kanssa sujuu paljon paremmin. En ole salannut heiltä asiaa, että hakeuduin hoitoon (ovathan he jo vuosien saatossa nähneet, mikä oikein olen ja toivoneet, että tajuaisin lopettaa) ja voin sanoa, että hyvä niin. Olen saanut todella paljon tukea ja on ollut helpottavaa kertoa asioista aivan suoraan, kiertelemättä ja kaunistelematta totuutta.

Hiljattain olen myös tavannut erittäin ihanan ihmisen, enkä oikein tiedä, miten tämän asian ottaisin esille. Mielestäni hänen kuuluu saada tietää tämä minusta, vaikka keskustelusta tuleekin vaikea. Ehkä näytän tämän kirjoituksen, että saadaan keskustelu käyntiin. Ajatushan on todella pelottava, miten hän reagoi minuun, mutta nyt kaikki salailu saa jäädä.

Uusi alku on koittanut.

Asioiden peittelyssä ja salailussahan me kaikki olemme mestareita. Kun ongelmaa ei uskalla myöntää itselle, ei sitä myönnä myöskään muille.

Nimimerkki:

Uusi alku

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/alkoholi/kun-rajaa-tulee-vastaaan>